

paa anden Maade have indrettet det saa udmærket for dem baade indvendig og udvendig, som Tilfældet er. Jeg ved godt, at det er at tale for døve Øren, og at ærede Medlemmer ville have, at disse Forpagtere skulle have baade i Bøse og i Søf — naa Herregud, det have de Magt til at gøre, De kunne give dem baade ny og komfortable Bygninger og Afslag i de Afgifter, de skulle svare — men jeg tror ligesuldt, at Mindretallet har Ret, og at det vilde være at vise Retfærdighed, hvis vi nu gik ned til kun at eftergive 3,000 Kr. i Stedet for 5,000. Derfor vil jeg anbefale, at Tinget følger Mindretallet, men jeg har ganske vist kun et lille Haab om, at det vil gøre det.

Tauber: Angaaende Nordruplund og Mørup kan jeg henholde mig i det væsentlige til, hvad den ærede sidste Taler anførte. Dersom Høsten paa Sjælland har været i nogle Henseender ringere i Kvalitet end sædvanlig, saa har den i det hele taget været betydelig større i Mængde og saaledes, at det samlede Udbytte deraf bliver ikke saa lidt bedre end i tidligere Aar. Den ærede Ordfører anførte, at de paagældende Gaarde svarede efter den forrige Forpagtningsafgift 30 Kr. pr. Tønde Land, deri iberegnet Skatter. Trækker man Skatterne fra, bliver det 24 à 25 Kr. pr. Tønde Land, det svarer ved 4 pCt. Rentefod til en Værdi af 600 Kr. pr. Tønde Land, og selv for sjællandske Middelhjorder, som dette maa regnes til, er det en temmelig ringe Pris og paa ingen Maade nogen høj Pris; det er under alle Omstændigheder en temmelig ringe Pris, som ikke kan betinge et Afslag i Afgiften undtagen under ekstraordinære Forhold. — Jeg kan kun beklage det ubestemte Svar, som den ærede Kultusminister gav angaaende den eventuelle Bortfæstning af de 62 Tønder Land, idet han kun udtalte sig om, at det skulde være i Almeninteressen. Udvalget har ganske sikkert ikke udtalt sig bestemt derom, men jeg tror at turde forudsætte, at det har været Meningen med hele den Diskussion, der tidligere har været ført her i Tinget, ligesom ogsaa med Udvalgets Henstilling til den ærede Minister, at det skulde anvendes ikke ganske i Almindelighed i Almeninteressen, men til Bortfæstning i Smaalodder, og det er under Hensyn hertil, at jeg har gjort en Henstilling til den ærede Minister om, hvor store de skulde være. Det er ikke paa Udvalgets Vegne, jeg kan i det hele taget ikke tale paa Udvalgets Vegne, men at det har været Udvalgets Mening, at det skulde være i Husmandslodder, at det skulde bort-

fæstes, tror jeg at den ærede Ordfører ogsaa vil bekræfte.

Jeg har ikke sagt eller opfattet det saaledes, at den ærede Ordfører tiltraadte mit Forslag om, at Bøder, som Entreprenører skal, ikke bør eftergives; jeg har opfattet det saaledes, at han i Princippet tiltraadte det. Det har han ogsaa gjort. Min Mening er den, at de ikke bør eftergives, undtagen det har været forelagt Finansudvalget og Rigsdagen. Der har været Forslag om Eftergivelse, ligesom der her paa Tillægsbevillingsløben af og til er Forslag om Eftergivelse af de og de Skatter og af de og de forskellige andre Ting. Det er ikke nok at sige saaledes som den ærede Ordfører, at det ikke har været oplyst, at der foreligger Tilfælde, hvor det ikke burde eftergives, nej, vi bør værge os imod, at der nogen Sinde eftergives, uden at det har været forelagt, det er Meningen med dette Forslag. Dersom denne Bestemmelse vedtages, saa vil Indenrigsministeren være nødt til at komme til næste Aar og forelægge os Forslag i de og de Tilfælde, hvor Bøder eftergives og kun i dem, men ikke i andre, og det er denne Udgang til at prøve det, som vi maa kræve. Vi ere ikke i Stand til fra Medlemmernes Side at skaffe tilbørlige Oplysninger til Beje, det er noget, som Ministeren maa komme med, og da vi staa med Kontrakterne, som jo ere indgaaede paa Statskassens Vegne, saa have vi Ret til at kræve disse Kontrakter overholdte og ikke fravegne uden vort Samtykke, det er Meningen med Undringssorlaget. — Hvad Forslaget om Statsinventariet angaar, gif den ærede Ordfører atter udenom Hovedpunktet, som er os alle bekendt, det skal jeg derfor ikke komme nærmere tilbage til, men kun sige angaaende Sagen i sin Almindelighed, at de Eksempler, den ærede Ordfører anførte, angik Bygningsarbejder, dels Nybygninger, f. Eks. Opførelse af et Vinhus, dels Udbedring af bestaaende Bygninger, og disse Krav have vi aldrig nogen Sinde betragtet som liggende uden for Bevillingsmagtens Opgave og Pligt, kan jeg næsten sige, at tilfredsstillende. Men her er ikke Tale om noget lignende, her er Tale om Inventar-genstande, og dem have vi aldrig nogen Sinde bevilget. Den ærede Ordfører kan heller ikke anføre Eksempler derpaa, naar vi se bort fra den Skade, der forvoldtes ved Kristiansborg Slots Brand, det var en Undtagelse, og man gif der ud fra, at da der ikke var asfureret, saa maatte Staten stille noget andet i Stedet. Men bortset fra dette Til-